

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **I.V.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., t. č. ■■■ u, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, č. j. OAM-557/ZA-ZA11-ZA15-2016,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2016, č. j. OAM-557/ZA-ZA11-ZA15-2016, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetím země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Polská republika.

V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, když nezkoumal důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany dle § 12 - § 14 zákona o azylu. Žalobkyně se dovolávala silné osobní a rodinné vazby k území České republiky, zmiňovala zejména partnerský vztah s panem ■■■. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě vazba k území České republiky představuje skutečnost hodnou zvláštního zřetele, kterou měl

žalovaný zkoumat, aby mohl posoudit splnění podmínek pro případné udělení humanitárního azylu. Žalobkyně dále upozorňovala na to, že žalovaný neumožnil provedení navrhovaných důkazů, zejména výsledku švagrové žalobkyně paní [REDAKCE]. Žalovaný tak dle žalobkyně porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a neoprávněně zasáhl do práva žalobkyně na spravedlivý proces. Žalobkyně také namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, čímž porušil § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně uzavřela, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a požadovala jeho zrušení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba jde nad rámec napadeného rozhodnutí. Správní orgán o žádosti žalobkyně meritorně rozhodnout nemohl, neboť k tomu nebyl příslušný. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně byla dne 15. 6. 2016, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou dlouhodobého víza, vydaného Polskou republikou dne 29. 1. 2016 v Kyjevě, s platností ode dne 5. 2. 2016 do 12. 9. 2016, počtem 131 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. V případě žalobkyně tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný tedy požádal Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice, a Polská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uznala.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přijela do České republiky koncem května 2016 a dne 15. 6. 2016 požádala o mezinárodní ochranu. Dne 21. 6. 2016 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Sdělila, že dne 9. 2. 2016 přijela do Polské republiky, kde setrvala tři měsíce a koncem května 2016 vstoupila na území České republiky. O mezinárodní ochranu žádá proto, že na Ukrajině je nestabilní situace a žalobkyně tam pro sebe a svou dceru nevidí smysluplnou budoucnost. Téhož dne byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při kterém žalobkyně doplnila, že se rozhodla požádat o azyl v České republice proto, že zde má příbuzné, konkrétně švagrovou v Hrádku nad Nisou a lidé zde jsou ochotni pomáhat. Do Polska vycestovala proto, že polské vízum bylo jediné, které si mohla finančně dovolit, nevyhovovala ji však mentalita lidí a nerozuměla polštině. Písemností ze dne 29. 6. 2016 Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný předně zabýval tím, zda vůbec je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III přistoupl žalovaný k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posuzování žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Žalovaný konstatoval, že podle čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Při aplikaci těchto kritérií dospěl žalovaný k závěru, že kritérium uvedené v čl. 8, čl. 9, čl. 10, ani v čl. 11 nařízení Dublin III nelze na případ žalobkyně aplikovat. Žalobkyně byla dne 15. 6. 2016, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu, na území České republiky, držitelkou schengenského víza vydaného Polskou republikou dne 29. 1. 2016 v Kyjevě, s platností ode dne 5. 2. 2016 do 12. 9. 2016, počtem 131 dní pobytu a mnohonásobným vstupem. V případě žalobkyně je tak dle žalovaného nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III, dle kterého pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní

ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižující zacházení. Dle přesvědčení žalovaného žalobkyni v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nehrozí. Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto požádal dne 17. 6. 2016 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice. Dne 29. 6. 2016 obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Žalovaný tedy uzavřel, že Polská republika je příslušná k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III je povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a dokončit posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Příslušnost jiného členského státu Evropské unie žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení Dublin III. Podle odst. 1 věty druhé tohoto ustanovení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III se členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil (čl. 12 odst. 2 věta první nařízení Dublin III).

V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky dne 15. 6. 2016 držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 29. 1. 2016 v Kyjevě s platností ode dne 5. 2. 2016 do dne 12. 9. 2016, a proto je na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2, nařízení Dublin III k posouzení žádosti žalobkyně příslušná Polská republika, která také přijala příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když nezkontroloval, zda v jejím případě neexistují skutečnosti zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Z důvodu, že její žádost nebyla žalovaným meritorně projednána, považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Této argumentaci nelze přisvědčit, neboť žalovaný postupoval zcela v souladu s přímo účinným nařízením Evropské unie. Postup, kterého se žalobkyně domáhá (tj. posouzení její žádosti v České republice, nikoli v Polské republice, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel

pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping*. Jakkoli může být snaha žalobkyně o posouzení její žádosti v České republice lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o odkladném účinku žaloby.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. srpna 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně